

Αστειατόριον

Γράφει ο Γιώργος
Σκαμπαρδώνης
skab@newspaper.gr

Δεν αλλάζει η κατάσταση με παχιά λόγια και ξεπερασμένες μεγαλοστομίες για αφελείς. Οι μυρμηγκολέοντες δεν επιβιώνουν πια ανάμεσα στις μυλόπετρες

Η αμετροέπεια ως στάση

Πριν από δύο χρόνια κάποιοι μας έλεγαν πως η συγκυβέρνηση θα αντέξει ώς τον (προπερασμένο) Μάρτιο. Μετά πως ζήτημα είναι αν θα αντέξει ώς το επόμενο φθινόπωρο. Κατόπιν έβαλαν όριο τα Χριστούγεννα. Στη συνέχεια ακούγαμε ότι αύριο ψηφίζουμε, μεθαύριο φεύγουμε. Τώρα ξανατίθεται ως νέο όριο το φθινόπωρο -πρόκειται για τακτική η οποία θυμίζει το λύκο που περιμένει να πέσουν τα κοκόβια του μοσχαριού ή τους ιεχωβάδες που κάθε τόσο προαναγγέλλουν το τέλος του κόσμου, το οποίο δυστυχώς δεν έρχεται να πουχάσουμε μια και καλή.

Μας έχουνε πρήξει γενικώς από σχεδόν όλες τις πολιτικές πλευρές με την αμετροέπεια, την τερατολογία, τη συνωμοσιολογία, το λασπώδη λαϊκισμό, την κατατρομοκράτηση με τερατώδεις ειδήσεις καταστροφολογίας. Κι επίσης το στιγματισμό, τις προφορτείς, τη δαιμονολογία, το συστηματικό ανορθολογισμό, τα υβρεολόγια, τις παλινωδίες, την απόκρυψη, τις απειλές, την καταφόρνεση του όπου ο ψηφοφόρος ψηφίζει μη αρεστά σε εμάς, την υπεροψία της γνώμης, την αυταρέσκεια, το αίσθημα κατοχής της απόλυτης αλήθειας, τις αρωστημένες εμμονές, την υπερβολή και τις ασυναρτησίες.

Αν αυτά δεν θυμίζουν Τρίτο κόσμο ή λατινοαμερικανική μπανανά, τι θυμίζουν -επιπλέον μας δείχνουνε συνέχεια στην TV και τον παππούλη του οποίου το μόνο όνειρο είναι να πάει στη Βραζιλία να δει το Μουντιάλ. Το μόνο που του έλειπε σε αυτή τη ζωή. Όλα τα άλλα τα έχει. Είναι πλήρης Έλλην.

Ρεσιτάλ υστερίας δε δίνουνε συστηματικά κάποιοι από τους Ανεξάρτητους Έλληνες, οι οποίοι θαρρούν ότι, για να υπάρξουν, πρέπει να ταιριάζουν διαρκώς, να τερατολογούν, να χρησιμοποιούνε χαρακτηρισμούς σε στιλ "Τσολάκογλου", "δοσιλογοί" και άλλα μετριοπαθή -άσκετα αν αυτή η πρακτική, την οποία συνεχίζουν απότοτοι, τους καταπόντισε στις τελευταίες εκλογές. Γενικά αισθάνεσαι να υπάρχει καταφανής έλλειψη σοβαρότητας, συγκροτημένης σκέψης, μειλίχιας σωφροσύνης και πειθούς, που απαιτούν βέβαια επιχειρήματα και γνώση και αυτοπεποίθηση -είναι, φαίνεται, διαδεδομένη η άποψη ότι κερδίζει όποιος γκαρείζει περισσότερο, όποιος πλειοδοτεί σε λαϊκισμό και κραυγές, όποιος πρ-

Μας έχουνε πρήξει γενικώς από σχεδόν όλες τις πολιτικές πλευρές με την αμετροέπεια, την τερατολογία, τη συνωμοσιολογία - επιπλέον μας δείχνουνε συνέχεια στην TV και τον παππούλη του οποίου το μόνο όνειρο είναι να πάει στη Βραζιλία να δει το Μουντιάλ. Το μόνο που του έλειπε σε αυτή τη ζωή. Όλα τα άλλα τα έχει

βλέπει δεινά και προαναγγέλλει καταστροφές. Όποιος είναι προγραμματικά και ολοκληρωτικά και εξ υπαρκής εναντίον όσων λέει ο αντίπαλος, ο οποίος ποτέ δεν έχει δίκιο και είναι εκ πεπρωμένου και εξ αίματος λάθος και ό,τι και να κάνει, ό,τι και να πει, κάνει κακό στη χώρα.

Πώς να προχωρήσει έτσι ένα κράτος; Και γιατί αύριο αυτοί που τα υφίστανται όλα αυτά να μνη κάνουνε τα ίδια και χειρότερα, αν αλλάξουνε οι ρόλοι; Και δίκαιο θα έχουν και καλά θα κάνουν να είναι ολημερίς στα κάγκελα και να ουρλιάζουν βγάζοντας αφρούς, όπως κάνουν μονίμως οι όποιοι αντίπαλοι. Φαύλος κύκλος που δεν τετραγωνίζεται ούτε με βίντσι.

Σαν να μην υπάρχει μία ενιαία χώρα, αισθηση κοινότητας, κοινής μοίρας και ταυτόσημου πεπρωμένου, σαν ο καθείς να έρχεται απ' αλλού, απόλυτα αδιάλλακτος, φανατισμένος ως μουτζαχεντίν, μόνος κάτοχος της απόλυτης σοφίας και των θεϊκών εντολών, αποκλειστικός προφήτης, και όλοι οι άλλοι να είναι εκ γενετής προδότες, ηλίθιοι και επιβλητικά

ανίκαινοι εξωγήνιοι. Έτσι συμβαίνει μονίμως. Ένας ακήρυχτος, πολλαπλός εμφύλιος σπαραγμός χωρίς όπλα -ευτυχώς- αλλά με το αδιάπτωτο πάθος και τη μανία του Πελοποννησιακού πολέμου.

Θα πεις, είγαι το αγαπημένο σπορ της φυλής. Εντάξει, ως έναν βαθμό κατανοπτό, γιατί περάσαμε πολλά, υποφέραμε τα πάνδεινα και το φως αργεί. Όμως ακριβώς αυτός θα ήταν και ένας καλός λόγος περισυλλογής και σοβαρότητας, κοινής αντίληψης για τα βασικά, που πλέον σε παγκόσμιο επίπεδο δεν εξαρτώνται από ιδεολογίματα αλλά από κάποια βαριά πραγματικότητα, που εξυπακούει και ενιαίσι σε κάποιον βαθμό πραγματισμό. Δεν αλλάζει η κατάσταση με παχιά λόγια και ξεπερασμένες μεγαλοστομίες για αφελείς. Οι μυρμηγκολέοντες δεν επιβιώνουν πια ανάμεσα στις μυλόπετρες. Άλλα βέβαια δεν πρόκειται να ακούσει κανείς τίποτε. Έτσι θα πάει το παιγνίο: Μεταξύ αμφίβολου ρεαλισμού και υστερικού λεονταρισμού θα ζήσουμε κι όσο αντέξουμε -αρκεί να αποφύγουμε την πλαγιομετωπική. Όμως ακόμη και τότε, ο μη γένοιτο, θα σοβαρευτούμε ή θα γίνουμε χειρότεροι;